

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Destinul creației

Cum deseori s-a afirmat — și practica vieții literare și artistice a confirmat — între locul și misiunea artei în societate și creatorii ei există nu numai o strânsă și complexă legătură de spirit, morală în cel mai înalt grad, ci și una politică și socială, structural deschisă împlinirii și afirmării reciproce, în interesul însuși al culturii și al societății. Destinul creatorului este în mare destinul operei sale deși sunt și atâtea exemple când ruptura între creație și biografie nu s-a putut repara decât cu timpul și numai cu prețul unei redescoperiri. Nu acesta este însă cazul într-o societate ca a noastră care se edifică și se proclamă de la izvoare ca societate a muncii și a creației.

Un creator se exprimă pe sine în tot ceea ce măsoară în care îl exprimă pe semenii săi și merge în alcătuirea sa esențială de realitate trăită și transformată în opera de artă, însușindu-și tot ce e propriu rolului și misiunii sale, vacanței autentice prin care se așează în serviciul patriei și poporului său. Unicitatea experienței de viață îl apropie și îl situează mai degrabă în miezul problematicii vieții, decât în cel al artei, la periferia sau în joacă iluziilor ei. Unicitatea aceasta îl conferă libertatea și îi asigură, neîngrădită, personalitatea. Și aceasta, tocmai în scopul concret, cel mai profund și revoluționar al artei, în scopul de a căuta ori afirmat și repetat al necesității, al marelui, imperiosului nevoi de cultură și artă a omului care edifică nu numai o nație și cea mai înaintată, mai deșteaptă societate, ci se impune, se edifică și pe sine însuși într-un nou și impresionant termen de conștiință. Referirile și remarcile făcute de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu privire la unele aspecte ale activității de creație, cadrul democratic deschis în care se realizează și se

receptează acestea — un exercițiu al însuși spiritului de creație în fond — vădesc în esență tocmai această dialectică a raporturilor artei și, implicit, ale creatorilor cu viața, dinamica tot mai complexă și responsabilă a acestor raporturi în condițiile făuririi noii societăți.

Într-un scriitor are în fața sa un vast orizont de investigație și de manifestare a fidelității sale față de rosturile și funcționalitatea creației, iar în zestreă experienței și maturizării sale intră deopotrivă opera în așteptare și unicitatea demersului său poate câștiga de la bun început în criteriul și conștiința reală a valorii, a exigențelor care-l probează receptivitatea de către public. Se înțelege, desigur, că artistul, fie și tânăr, nu poate rămâne nicodată indiferent față de starea și soarta creației sale. Momentul receptivității obligă, firește, și dă sorți de izbândă celor ce știu la rândul lor să se deschidă și să recepteze viața — o condiție ca și o tradiție de altfel, o întregii noastre culturi socialiste, o condiție ca și o practică, de altfel, a celor mai autentice și mai reprezentative spirite ale muncii și vieții noastre artistice.

Din faza de proiect și până la finalizarea sa, creația îl implică pe autor într-un travaliu care nu poate fi măsurat. Opera însăși e măsură. Și circulația ei. Anghoșt în acest impredictibil și unic rezultat, raporturile creatorului cu lumea sunt raporturile însuși ale vieții care se deschid spre ea însăși și îndeamnă pe mai departe la noi reflecții, la noi atitudini. Expectativa or fi imobilizată și de fapt incompatibilă cu natura și semnificația spiritului creator. Pe cel ce creează nu-l definește altceva decât viața în numele și pentru frumusețea și dreptatea căreia nu încetează să se manifeste ca om al patriei și al timpului său.

Horea — sculptură de Romulus Ladea (detaliu)

horea

Se împlinesc în această toamnă două sute cincizeci de ani de la nașterea sa, Horea era martir al poporului nostru. Avem pe masă cele două volume masive apărute anul trecut asupra Răscoalei lui Horea, datorate savantului David Prodan, lucrare de căpătâi pentru orice documentare asupra acelor vremi de acum înainte. Operele literare ce se cuvî plămuite asupra acestei personalități din păcate până astăzi sînt mai puțin, eroul, martirul aceluia veac sînt încă neajunși la cuvîntul izbăvitor plenar.

Au crescut stejarii seculari pe locurile pribegiei lui Horea. Făptura lui eroică s-a imprăștiat pe tot pământul Transilvaniei, a pătruns întreaga în casele moșilor, s-a extins în natură, a devenit existență simbolică, pridvoarea bisericuțelor de lemn i-au reținut chipul luminat cu frunte înaltă și privire blîndă din sat în sat, căci lucrarea lui Horea, jertfa lui era o așezare a dreptății iubirii în fața celor care nu mai țineau seama de ea. Horea a și îndurat suferința sa ca răbdare fără spaimă ca un mucenic. A fost un erou martir adevărat a cărui făptură prin iubirea ce nu l-a părăsit o clinică față de sărmanii și nedreptății acestui pămînt strămoșesc, crește adăptă cu veacurile în cosmos și-n inimile noastre.

Ioan Alexandru

Calendarul Maramureșului

Senin de toamnă

pe stînzele terase ale verii
se-avîd în zori cum lacrimăză merii
cum bărbăția fructelor devoră
rotirea orizontului în oră

s-alegi rîzind prin mișcarea iubirii
să cazi cu lăta-n apa omîntirii
să-ngeți un cal prin țarba ne-ncepută
vrăjii să uce-n-nour ca-ntr-o plută

oho, ce gust curat ce simplitate
cînd de senin te-ai, Eternitate
pe pînza pleoapelor lumina scrie
această-nțirire-n bucurie

această rugă rușinînd durerea
rumăcarea veșii denunțînd lăcărarea
acest reșos care mă hrănește
sublim cu mari finaluri de poveste

pe albele terase ale verii
în-avîd să birui cumpăna puterii
s-o-nđemn către livezile din mine
spie toamna care lacrimă albine

George Istrate

George Pituț

Continuare în pag. a 7-a

Umanism contemporan

moment de vir și în istoria literelor, cu localizări europene la sfîrșitul secolului mediu, marcînd adică ascendența stăruirii a treia, umanismul se constituie în timp și ca o constantă fundamentală a culturii materiale și spirituale dintotdeauna. Ne gândim, firește, în primul rînd, la acele ipostaze ale creației care au contribuit efectiv la progresul umanității: cu toate că celebra axiomă a lui Terențiu — homo sum et nihil humani a me alienum esse puto — nu postula discriminări restrictive de semne contrarii în manifestările celei mai complex dialectice și contradictorii entități existențiale — ființa umană. Considerate din această perspectivă integratoare, eflorescențe creatoare precum Renașterea, Barocul, Iluminismul, Romanticismul, Realismul antic, critic sau cel al epocii actuale reprezintă expresii concrete, cu certe determinări istorice, ale omului intelectual și artist al vremii respective. Structurate pe concepte filozofice ori critice de diferite, crescute din imperativul timpului, toate se grefează pe un filon de profunzime generos și durabil, nicodată întrerupt — preocuparea pentru om, umanismul — pe care-l exprimă policrom în modalități și cu mijloace specifice. Se poate vorbi, asadar, fără dubii, de permanența unei coordonate umane, s-a unanimitate fără limite temporale, în toate domeniile creativității omenești din toate timpurile.

Nu altfel stau lucrurile la treapta aceleiași arii de generalizare a spațiului geografic. Toate literaturile lumii, se știe, au avut și au drept obiect învînturarea existenței umane în toate etapele devenirii ei istorice; și în intențiile premeditate lădce. Preocupată de proble-

Stan Velea

Continuare în pag. a 2-a

Exigențele poeziei (II)

În poezia deceniului șapte, Dan Laurențiu a irumpat nu numai cu o voce pe deplin conturată, de o puternică gravitate, dar și cu un program liric a cărui fermă și intransigentă artă s-a dovedit capabilă să-i marcheze particularitatea.

Gînduri mai mult sau mai puțin precis formulate despre menirea poetului și a poeziei, gînduri despre actul creator și posibilitățile lui ce puteau fi percepute indecisiv printre rînduri au dobîndit, în poezia și în textul său critic, o expresie privilegiată și radicală totodată. Nici o umbră față de legitimitatea poeziei de a fi un tubura rostirea poetului care își anunta, în primul său volum, Poziția astrilor, sfîdșitor și triumfal deopotrivă, dreptul imprescriptibil la cîntec: „Și luminat de fulgere negre spre munți / Eu vin cu dreptul la un cînt universal”.

Dan Laurențiu a avut curajul de a revizora o întreagă mitologie a creatorului inspirat, competență în problemele absolute și a cărui artă ține de har și de sacerdoțiu: a avut curajul de a îmbrăca și de a se așeza, din nou, în „hai-nelne de purpură” ale poetului, scoțînd cam deesele sau ușor excentrice de o mentalitate pozi-

Dan Cristea

Continuare în pag. a 6-a

Scriitorul contemporan și colecțiile literare

Un examen simplu și lucid al problemei arzuie că dintr-o toată mijloacele la care se apelează cu scopul de a marca poziția privilegiată a valorilor autentice aparținînd creației literare înscrise între parametrii actualității imediate, acțiunea de reeditare a valorilor în cauză are cea mai mare eficiență. Prin urmare, nu ne gândim a subestima în vreun fel rolul stimulatoriu, în această direcție, vîdit și de alți factori, precum, de exemplu, critica sau premiile literare; dar, e mai presus de orice dubiu că posibilitatea operii de excepție ori cel puțin remarcabile de a circula efectiv prin reeditare constituie soluția practică ideală care, utilizată suplu, cu spirit de discernămint, poate satisface în chip sigur mult visatul desiderat al prezenței ei perpetue în conștiința publică. Este, de fapt, unica soluție capabilă să demonstreze că ceea ce s-a detașat ca valoare deosebită din contextul aluziv al fluxului editorial la zi beneficiază de cuvîntul drept al existenței gazetei neinterzicte. Să convenim, mai departe, asupra adevărului lesne sesizabil că forma cea mai completă de manifestare a acțiunii de reeditare a scriitorului contemporan o reprezintă includerea operelor acestuia în colecțiile literare. O asemenea practică ce dispune de vechi ștate de serviciu, înscrise deja pe axa istoriei literare, și a cărui complexă eficacitate este de multă vreme dovedită, nu putea, firește, să scape atenției organizatorilor noastre editoriale din ultimele decenii. Și trebuie spus fără oclicurii că

inițiativele semnificative de această natură nu sînt pînă la număr.

Nu stă în intenția noastră de a inventaria pe toate; însă, în zîndurile ce urmează, scoțim oportună formularea citorva constatări a căror eventuală semnificație principală și practică ar putea fi reținută. Pentru cine este cînt de cînt familiarizat cu chestiunea acum discutată apare limpede faptul că există o gamă a colecțiilor literare explicit structurate, ceea ce, din unghi teoretic, face îndeejnș de clare criteriile în virtutea cărora o scriere sau alta aparținînd spiritului creator contemporan justifica încluzi în catalogul uneia dintre aceste colecții. Se observă că în esență, două sînt compartimentele sub a căror zodie se desfășoară activitatea de reeditare în cadrul colecțiilor a literaturii române de azi. Un compartiment include colecțiile exclusiv consacrate acestei literaturi și ceea ce se remarcă într-o asemenea situație este (sau ar trebui să fie) apelul la criteriul selectiv impus de contextul valoric al unei anumite generații scriitoricești. Aceasta este, desigur, statutul estetic al unor colecții precum aceea de „Scrieri” a Editurii „Minerva” unde este tipărită opera celor mai de seamă autori aparținînd, concomitent, epocii interbelice și epocii actuale (Al. Philippide, Zaharia Stancu, M. Beniuc, E. Jeleleanu, M. R. Paraschivescu, Maria Banuș, Radu Bourgescu ș.a.); aceea de proză a Editurii „Eminecu” avînd în atenție scrierile reprezentative ale epicienilor din generația „de mijloc” (Fănuș Neagu, Dinu Sărauru, Ștefan Bănuțescu, Constantin Toiu, Iordan Chimet, de pildă); aceea de „texturi comentari” a aceluiași editurii, destinată a repune în circulație creația autorilor dramatici reprezentativi din generațiile mature (Aurel Baranga, Hora Lovinescu, Paul Everac, Ion Băieșu etc.); sau, în fine, al colecției „Hyperion”, de la Editura „Cartea românească”, al cărui prim

Nicolae Ciobanu

Continuare în pag. a 2-a

REFLEX

Vinătoare lungă

era tot într-o toamnă ca aceasta, la scurt timp după echinocliu. Un om, care, în zilele de sărbători, îmbracă odăjdiile proești și scurta pe cît se putea slujba, întîndea pasul, și se grăbea să ajungă sus pe culmea Cetățuiei, pînă la căderea amiezii. Acolo își sufla minceala și se așeza la treabă. Privea ce privea într-o dîună a soarelui și, cînd i se părea lui că raza se poticnește, că pică ceva parca sau, dimpotrivă, că iese, că se atinge și iese ceva lucitor din pămînt, un crîmpel poate dintr-o țînă care numai lui i se revela, înfîșea bine hîrlețul în țărîna aprinsă și tare, săpa și cum ar fi suflat din palmă un minuscule fulg de pîpădie. Un gest de o dulce încordare și rece gingășie, pentru că, imediat, omul nostru își relua lucrul și se muta, se întorcea iarăși și bălătorea sau afina locul cu o brutală și răzbunătoare energie.

Cine-l vedea ar fi fost mai bine să nu zică nimic. Anunțase de ani și ani de zile noliabilitățile că pe acel deal se petrecea ceva, dar nu-l luase înmormi în seamă și astfel s-a văzut singur în fața propriei sale credințe și a propriei sale certitudini, deviat puțin în marea proaurului său destin. Strîngea cioburi, ceramică veche și fîsurată de timp, frînturi de oase carbonizate și ace, cîrlige de fier, pietre lucii și șlefuite, iar altele arse, ciuruite de foc, nisete mici teracote de fapt, formate în cuploarele unor vilvătăi nestiute. Și-a pîpăit cu început sau cum e mai bine să spunem? — a sfîrșit neliniștea sau liniștea omului nostru de pe cetățuie. Ani și ani a scorboli

prin memoria noastră localizată acolo pe dealul de deasupra comunei Pietroasele. Grăul dăcilor — și dacă nu fusese destinat pentru aceasta, el rămăsese surd la toate vorbele din jur, și se destinase orb a aproape unei închipiri care îl vedea. Unei idei care, pînă la întregirea și formularea ei categorică, se acompuie atunci doar prin el și prin dovezile acelea unice de materialitate a unei civilizații care a fost. Și pe care o scoate el la iveală, nu cu știința, ci cu pasiunea lui.

Într-un anumit fel dealul îi devenise zestre, o proprietate morală și spirituală. Și tocmai atunci cînd arheologii au confirmat — da, pe acel loc sînt vetre dacice, vecina în linie dreaptă cu așezări și consolidări romane —, tocmai atunci cînd ideea — urmîrită, ascundată de-o viață — a căpătât act și destin de circulație, ca la o vinătoare și tragică și măreată, s-a întîmplat ceva care nu poate fi decît tot pe înțelesul, și încă în partea sa de neversimil cel mai accentuat și mai dramatic, al vieții. Omul nostru a înnebunit. S-a văzut deodată străin și depozitat de sine, dealul acela nu mai era al său, sau nu mai era doar al său, ci al istoriei, al lumii care se rememora. Și ultima oră cînd a mai fost zărit, omul nostru cînta și trăgea din lăuca, rotoacele de sunet și fum, într-o căruță de zălatari. Leșise din sat.

A. I. Zăinescu

● În pagina a 3-a: ● PROFILURI LIRICE CONTEMPORANE ● Articole despre volume semnate de ● Mircea Ciobanu ● Nicolae Ioana ● Virgil Mazilescu ● Marius Rohescu apărute în colecția „Hyperion” a editurii Cartea Românească

redicțulizat în chip frecvent, și nu fără teme, din pricina unui nefetiv proces istoric a literaturii române, publicat în presa acum doi-treizeci ani, mi se pare, I. Negoițescu rămâne totuși, la un examen neașteptat, un critic remarcabil stilistic, intuitiv și analitic, frivoli în judecata de răsunet, fără ereditate axiologică, bun hermeneut. Ambitiile de a edifica o „istorie” nouă a literaturii române s-a dovedit, în fond o simplă reacție față de alții cu incomparabile calități (comparabil, în acest sens, este, la I. Negoițescu, strivitor și practic nu mai contează sub raportul istoriei literare. Tot ce ne-a dat criticul în ultimul deceniu s-ar putea strânge cu greu în mai mult de 500 de pagini finale, în majoritate dezbătute istoriceste, conținând judecăți capricioase și un soi de feminină furie de a lua ierariile în răspăr, fapt esteticizat pozitiv cu conținutul științific argumentului. Cum o „istorie” nu se poate scrie totuși în treizeci de ani, când prin ea însăși reprezintă un moment critic și este un act istoricizabil, lăptosă de gastero- și didacticul croit de I. Negoițescu înseamnă în definitiv sterilitate. Criticul nu poate fi, asadar, clasificat printre istoricii literari căci n-are organ pentru oerspectivă dialectică, rămânând să conțeze totuși în categoria producătorilor de curiozități exegetice, adeseori abstruse și nu fără cite o intuiție remarcabilă, de felul lui Lucian Boz.

cronica literară

ION NEGOIȚESCU: «Alte însemnări critice»

eseului despre Sorin Titel, cuprinzător de intuiții nu fără interes, se exercită în portret (C. Toiu este zugrăvit grotesc, în comentariul axiologic („Lumea în două zile” ar fi un „eseu superb”). Două note de citare a paginilor Memoristică și istoria literară și „Pe marginea unei cărți” sunt inutile, fără nici un interes, conținând observații mediocre (mai puțin a doua în soi de fosie de jurnal intelectual). Ceea ce izbeste număratul cit în esențial, lui capricios este imares onismul extrem, bizuit pe intuiție și pe o percepție sensibilă a operei, forțată în zadar să ia înfățișări conceptuale. Când face teorie, eseistul e aerecum vetust căci în accepțiunea lui e valabil, spre exemplu, ceea ce produce plăcere (pg. 6) și tot ce, sub aspect liric, tinde spre „dematerializare”, „distanțare” și „exorcizare”. Sint noțiuni ale unei critici de ordin ontologic și subiectiv, fără perspectivă istorică și este de-a dreptul bizar să alături acestor criterii solipsiste, judecăți de ordin „social”. Și totuși, I. Negoițescu, spiritul imprevizibil, așa procedență și, ca atare, examenul „social” (cu felurite determinări: realism, naturalism) se combină în esențială lui cu observațiile subiectiviste „imprevizibile”. Acest aer de indecizie și de contradicție frivola (nu și „abundență” cantitativ) se răstigne la tot pasul și cu greu s-a putea izola principiile pozitive ale criticii lui I. Negoițescu. Valoarea se fi rezultatul sincerității, „libertății hăntuite” și, ca atare, al profundității. „Poate fiindcă, departe de programatismul pe care îl impune întotdeauna cultura tradiției, poetul își pare aici mai sincer, mai demersat exterior, mai direct, mai

produsul este de o lipsă inexplicabilă de gust. Unicul eseu cu aer revoluționar din „Alte însemnări critice” este „Scritorul G. Călinescu”, unde eseistul, cu fraza în unsoși grele pare să-și cistiga subit viciul. Este act un soi de execuție critică în esență ridiculă căci I. Negoițescu împriează la G. Călinescu defectele eseistului lui cu o similitudine recomandabilă unui proiect mai serios. În accepțiunea lui I. Negoițescu „vocația fundamentală a lui G. Călinescu (e) de a considera lumea (în care cuprinde însăși persoana sa) sub specia comicalului” (pag. 74). Observația nu e deosebită, mai cu seamă că acolo unde eseistul vede „comic” este „esteticizat, parodie”. Anoi vine la rind poezia călinesciană (toată opera ar fi „comic” de aici), formulă care nu ține de nici un argument înfățișând „comicul” și potențat prin la „parodia metaforică”. „Cartea bună” ar fi un roman scitlat pe „parodie comică” (extremă este, să vezi treaba, „Luceafărul” lui profesorul) și „Său” ar fi „marele erou al acestui roman” (presupun că o lectură proastă și s-ar potrive de mizerie lui I. Negoițescu). Vine la rând „Elogiu” comparat cu I. L. Caragiale (poesia călinesciană era asemănată în concuța cu Eminescu și stăruia lute prin considerată „soferică” „Luceafărul” și „Său” pare lui I. Negoițescu că ar trebui ca criticul să repădească peșul lui G. Călinescu din mână, pe criticul însuși ar fi un fel de Stănică Ratu: „Tologie din „Poezia reală” și „Dolores bona” sint rodul unui „romantism năiv, înlocuind cel mai mare diagnostic necesar cu o furtivă manie asociativă zadărilor adeseori generatoare de absurdități și comicalități” (pag. 88). Observ că, stare a-est-contrastice pe G. Călinescu acest text combatut nu vine cu nici un argument. Și lui G. Călinescu ar fi de o „simpatie colorată” „Luceafărul”, prin comparație cu acela al lui I. Negoițescu, se vede treaba, doar caolonic „Luceafărul literaturii” e o impresie de colecție de preferințe și de gusturi, de plăceri și de „decești” „Luceafărul” gustului „antagonic” al autorului” (pag. 88) și un „brave” „romant” (să vezi „neutralitatea” este subiect de I. Negoițescu). „Vita lui M. Eminescu” nu există și e, în fapt, anonim. „Opera” și „Luceafărul” sunt „abundență” și „Luceafărul”.

Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Noul roman al lui Petre Anghel *) continuă cartea sa precedentă, fiind o succesiune de evenimente lăse în final în suspensie. Personajul principal, Victor Ionescu, primar în Valeni, aflat într-o situație precară și dificilă, intră în conflict cu maiorul Fluorea, pe care îl lovește, fiind apoi obligat să se ascundă în București pentru a nu suporta consecințele izbucnirii sale. Este perioada tulbură a cotelor apătoare, a dosarelor de cadere, a spelelor cu penitență. Victor Ionescu se îndăpăstează în preajma fostului său asocier, Oprică Roșca, fost negustor și falsificator de bani, care se înconjoară de o atmosferă enigmatică și se îndăpăstează în paralel cu eliberarea noului sistem de reechilibrare economică pentru noul regim și cu organizarea unui sistem ingenios, rentabil și discret de specula cu penitență. În anturajul lui Roșca, Victor o cunoaște pe Andea, de care îl va lega un sentiment plin în final nelămurit. De altfel toate relațiile dintre personaje, în special raporturile dintre Victor și Oprică, sunt tratate cu o înaltă tehnică de descriere, personajele sale nefiind niste caractere, ci entități în care predomină coeficientul de mister. Notația scriitorului vizează în special comportamentul care nu dezvăluie nimic din psihologia personajelor, unele — ca Alice — avind o conștiință confuză și lăsându-se în voia evenimentelor. Prozatorul are

viața cărților

O carte de tranziție

Victor Ionescu, deși el aceluși primul plan, ci acela care îl modifică și într-un fel și tutează destinul. Oprică Roșca, rețevăz traficanților de penitență dirijată de Roșca, falsă înmormintare etc.). Dacă Roșca interesează în măsura în care concentrează un anumit potențial de mister, Costea Ionescu, tatăl lui Victor are autenticitatea unei personalități epice, de înzestrat cu viziuni. Sita lui Mamona pare a fi mai curind o parte dintr-un roman mai ampu și anume o parte de tranziție în așteptarea unei umări care să clarifice situațiile și linia narativă, care să limpezască sensul anumitor secvențe altfel autonome. Romancierul este sedus mai ales de comportamentul exterior, atent la gestul și dialog, notate

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

studii

Estetica limbajului necunoscut

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

CARTEA DE DEBUT

RECIF

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

Viscolul destrămarii

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

Umanism contemporan

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

scriitorul contemporan și colecțiile literare

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

Umanism contemporan

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

scriitorul contemporan și colecțiile literare

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

scriitorul contemporan și colecțiile literare

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

scriitorul contemporan și colecțiile literare

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

scriitorul contemporan și colecțiile literare

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „tradiționali” și folcloristici noștre se desprind și polemizează cu violență, în ultimele lor cărți, cu „folcloristica tradițională”. Acest fapt, departe de a fi o palinodie ori semnul unei inconștențe, este dovada unei deverii științifice și dialectice, față de cel din urmă, ca carte. Adrian Fochi declanșează un intens foc de artilerie în direcția liniei „clasicizante” de interpretare a culturii populare aflate în „punctul mort unde pare să se fi împotmolit în vremea din urmă” (p. 15). Factorul de progres, elementul dinamic și salvator este interesat în modernă teorie a oraliității. Ar fi vorba despre o experiență științifică ce, înăuntrul vechile dogme, ar înștiința o perspectivă fertilă asupra creației populare. Desigur, această tehnică de cercetare nu este un „deus ex machina”. Ad. Fochi își prezintă cu luciditate, în aceste și în alte părți, prin implicite și teoretice, noua metodă, năite întreprinderi unor aspecte încă obscure ale vieții culturale populare și mai ales, dărimă de formele tradiționale constructive pasiv la creația populară, caracterul mecanic și stereotip al leitmotivelor, caracterul continuu al unor elemente stilistice. Obiectul tuturor acestor analize este felul cum se creează textul folcloric. Perspectiva sociologică (teorii și structuri sociale, rețevizări colective, mituri etc.) este așezată înău undeva în ardergura cercetării. Acest lucru

● Este foarte interesant de urmărit felul în care se scame de reprezentanți „

ARTICOLUL LITERIC CONTEMPORAN

Figurile spiritului și limbajului

Volumul selectiv *Spiritul însetat* de real, cuprinzând un rigoros și așezat decupaj din întreaga creație lirică a lui Mircea Robescu oferă lecturii posibilitatea de a aprecia global noile distincții ale poeziei proprii originale, manifestată atât în substanță cât și în formă. Cum evoluția diahronică a poeziei a fost schițată de Petru Poacă în postfața cărții, ceea ce ne interesează pe noi acum este structura de profunzime și modul cum ea determină (și la rândul ei, este determinată de) fraza poetică și, în consecință, alfel spus, figurile spiritului și ale limbajului. Nucleul central care atrage în jurul său și ordonează, așa spune magnetic, universul imaginar este acel motiv tipic expresionistului, indexat sub emblema altă de dramatică, val, omul. El s'ar mai spus, fiind amănunțit volumul din 1978 al cărui titlu este, în contextul de prezentă antologie, și din care s'ar încușe, de altfel, majoritatea poemelor, nu este atât de însetat cit obiturat și agresat de real. Spațiul natural cit și cel ambietal nu are consistență materială sau densitate obiectuală ci, dimpotrivă, este ușor conștientizat ca fiind un spațiu de panouri-simbol, revelatoare pentru stările interioare și sentimentele poetului (procesul caracteristic expresionistului).

Adoptând sistemul de echivalență propus de poet, vom spune că „realismul” său este asemănător mai degrabă cu notaționalul guillemetelor medievale pentru a semnala obiectul unui evenimentului concret și ascunde o idee, un principiu spiritual care, de altfel, întrece și structurează formele materiei. Un eu poetic hiper-sensibil înregistrează cu acuitate puzul existent, cautând în același timp să pătrundă dincolo de locul aparențelor. Și într-o primă fază de demersul său, realitatea „secundă” pe care o descoperă și de care se apropie ușor precum un pașă infim („Cind te trezești afară plouă mărunț / tu intri în baie, și cuțunzi ochii în apă rece / și mai tiru frecându-te abscent cu prosopul / descoperi chiar la suprafața pielii un gaur / un crater minuscule și o mucusură de vărsat / ceva ce o alveolă pustie / din care a fost scuturată cu clestele fostul sentiment”) alteori în salturi amănitoare, este moartea ca esență ultimă a existenței: „dorm și visez iubita mea că dorm / cu timpla pe o vină de copce / în lăz / un pat înșingurat și n-am / de plinsul sevelor să mă împac / nici dor nici amintiri de vesnicie / nici aripa de suflet mai înalt, / ci numai osul, carne pierdută amândună / cind mă va scotea Charon cu barca lui în larg”. Somnul, în accepția sa, este anticamarea nefinitei („Prea bun judecător, am fost surprins / dormind și nu-mi era stăpân, / și perlele căzuseră pe simțuri e și singur cu vedenia / și fără de ajutor mă bucuram”) unde spiritul pare a sta la pîndă în așteptare și fascinantă teamă și dorință revelată, apariția fantasmelor morții. Un astfel de moment este valorizat în poemul intitulat *Severina*.

Intr-o interpretare personală, miticul Charon și lăzura cu umbre este substituit de un cerb urmat de cortegiul sufletelor moarte. Intilnirea la „lăziera pădurii” (poarta infernului) are semnificația confruntării în absurdul subconștientului cu spaimele și fantasmelor morții, confruntare în care triumfă certitudinea vieții. Surprinzător este originalitatea atribuirii unei conotații fantastice cerbului, valorizat de obicei în toposurile inițierei erotice sau ale simbolistici heraldice legate de ideea nobelității și a frumuseții fizice sau spirituale. Și totuși se poate găsi o motivație semantică chiar în rădăcinile arhetipice ale imaginii. Nu în puține legende ale întemeierii sau mai tiruși deșardat, în basme, un vînător sau prinț este atras de o câprioară, mai rar de un cerb în băștările labirintice ale pădurii, unde își descoperă un nou tărîm, fie se rătăcește fără întoarcere. O astfel de imagine primordiat se descrie în straniu poem *Într-o noapte*, care, în semnificația extinsă de termen și alți dividualități metafizice, remarcabile, între care cea mai interesantă mi se pare figura absorbției: „asternutul moale și candid / în care decuseară s-a culcat / acum e o masă de operații / pompe din celălalt tărîm / în searbă răsuflarea cu guri de venină” (s.n.) (Somn). Și în poemul *Aprile*, „Aprile, linxul cu limba subțire / răcoarea neantului în (...) sufletul însuși captat cu blîndețe / oricărui trup viguros ceasul acesta / pe nesimțite îl slăbește vlagă”. Mai este nevoie să amintesc că în scenariile mitice intrarea în infern este o gaură întrecută, un hâu ameliat? Dacă de această figură a abstracției se rătăcesc oare serie conotativă, elătinarea („altfel el ne poartă clătina trupurile noastre / ca într-o cutie”), seurgerea („pur și simplu oamenii se scurg în pământ printre două pietre”), căderea („învințindu-se în ceasornicul vested / a căzut pe pedee în tron de cenușă”), ameteala („am rămat cu fruntea pahară / din care o mulție ori au bătut buze lubite”), traducind un sentiment de instabilitate și de insecuritate.

La fel mediile lichide sint circumscrie acelor stări de nesigurant și oscilație: „tăceri din vîrsta alăptată-n cer / sub pleoape închideam un trup de apă / în el se răstîrșinea un spin albastru (Săpale anii sau „cale pe dămint cu într-o apă subțire / răcoarea neantului înși strălucită a gleznă”, (Aprile)). „Adulții se scaldă în dimineața țirze de octombrie / încotro pășesc legănat pe fundul oceanului?”. (Pietrele toamne).

Ceea ce mi se pare interesant este faptul că de la un anumit punct se constituie o temă de cruzimi sau violențe, hipnotice, semn al unei situații existențiale tragice, implicând o coerență retea de imagini. Iată câteva exemple: „nu pot uita existența împodobită cu pene înșingerate / ca un bot de vulpe”, „apusul violent al soarelui / poate că himera lui / a trecut cu căsă ucidă o ară / în sine / și în ochii lacrimată / pînă la umeri coborî / în pământul roșu al toamnei”, „eu nasc prin procedeu jupitru de viu / gonții de bicul singelui / un steag aprins în creier mi-ai infipt / — alt soare — niciodată același — ne bate cu varga / crud peste degete ne bate cu varga”, etc. În fapt, în infra-discurs care împregnează toate celelalte paliere ale scriiturii, modificînd sensul unor teme consacrate. Printre-o astfel de fantă vom urmări impactul limbajului cruzimii asupra celorlalte etaje de semnificații.

Evocarea copilăriei este și ea contaminată de discursul violent, funcția de element compensatoriu fiind anulată de imposibilitatea retrării inocentei pierdute într-un timp deșardat, ancorat exclusiv în prezent. Se stabilește relație direct proporțională între voluptatea recreerii imaginii edenice a inocentei și conștiința abuzului ce o seară de prezent.

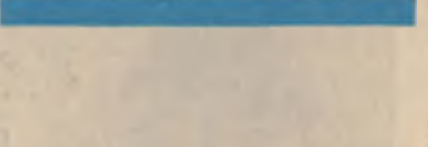
Marile etape ale timpului, copilăria și maturitatea, nu se armonizează într-o durată comună. Admitînd chiar și un „a în recădere în tîmpos perdu”, nu vom găsi în schimb și un „tîmpos retrouvé”. Demersurile rămîn paralele fără puncte de contact: „Deodată tîmpos s-a oorit lîngă prag / și-a amintit ușurina de led / și voioșia cu care abia ieri îl trecea / apoi s-a întors mîhnit și-și urmează ochii / învințindu-se în ceasornicul vested a căzut pe pedee ca un strop de cenușă”.

Motivul timpului mort, al absenței duratei, se amplifică și se îmbogățește prin intersecția cu un alt timp de sensuri sau cu un alt subdiscurs, poezia ca motiv de autoreflexie (Tîmpos). Prima mare instanță a poemului circumscrie paradigmatice doar unul din termeni: „Cine mai știu acum uneseșeam eram copil, abia / s'ar desched cutia timpului cu un cutit de buciătărie / mă uitam cum se-nvîr și balansează / sute de roate și rotite / cum înșing dîntii unele în altele / fără să scoată un scrișnet — meru auri și senine / nu s'ar putea petrece astfel de gîndeam dacă tîmpos / și chiar aici, înăuntru / s'ar înclîci printre ele ca o șuviță de păr / cu

Prezența în colecțiile editariale de mare circulație a poeziei românești de azi reprezintă o realitate binecunoscută și unanim apreciată. Este și această expresia faptului că poezia românească actuală se află într-una din acele fericele fraze de evoluție care îl prezintă dreptul de a circula permanent, adică în afara editurilor princeps care îl prezintă din punct de vedere editorial. Totuși, ne aflăm în fața unei simpatice schimbări de optică din partea cititorului, de vreme ce într-o bună măsură cariera de poezie se epuizează din librării într-un timp record. Într-o asemenea context, evident, pasivitatea spiritului critic este de neconceput. Drept urmare, revista noastră, începînd cu prezenta pagină, va dedica aparițiilor din cadrul colecției „Hyperion” a Editurii „Arta Românească”, și propune să găzduiască o suită de debateri-analiză menită a cuprinde în totalitatea ei (colecțiile B.P.T. și „Cete mai frumoase poezii”) acțiunea de repunere în circulație a poeziei românești actuale prin intermediul colecțiilor literare.

Paul Dugneanu

Continuare în pag. 7-8

Sculptură de Balogh Peter (Din expoziția deschisă la sala Dalles)

Exterioare imaginare

După aproape un deceniu și jumătate de existență literară, poezia lui Nicolae Iona poartă descompuneri prin căutarea, cu spirit retrospectiv, a subștantializării pe un teritoriu imaginar alcătuit din priveliști și praterii din spații în chip esențial proliferante, din țipare reținute cu înecăpînare. Acest poet, al cărui timbru e original mai ales cînd stie să-și păstreze cu severitate și cerbide aerul straniu, a „crescut” în țărere înfrîngîndu-și parç deliberat volubitatea senzorială. Experiența lirică a lui Nicolae Iona seamănă cu o scufundare în adîncul unei mări înghetate. Incitî titlul metaforic al primei cărți, *Templu sub apă* (1967), pare astăzi un adevărat semn heraldic, care identifică prin resfringere de perspective un univers imaginar. „Scufundarea” nu se realizează în apele adînci ale spiritului, cîci nu de contemplare abstractă a eului sau de „rece” reflexivitate e vorba aici. Nicolae Iona nu este un reflexiv sau, mai sigur, nu e unul în accepția consacrată a termenului. Conștiința reflexivă, elanul introspectiv, întreprinderii prin reflectare narcisică, posibilă „capcană” ale spiritului, sint răsfrîngînde de o sensibilitate dispusă să se reverse în exterior, să se dezvalveze printr-o stranie proiectare, ca apoi să prolifereze cu ajutorul unui mecanism implacabil în afară. Interiorul, spațiul propriei conștiințe „înșesat” volubens, a cedat decisiv în favoarea exteriorului. Tot ce este dramatic în linia vieții afective e „mutat” în cadrele unor priveliști-sinteză de peisaj real și himerie. Scufundat și studiat în această lume construită din forme „înghetate”, din gesturi ale unui cosmos care decîndă imperceptibil. Jean-Pierre Richard observă că, la Mallarmé, „el își folosește în definitiv propria reflectare ca pe o mediere care îi va permite să se întemeieze pe sine.” („Univers imaginare de Mallarmé”, p. 175). E adevărat esențială a conștiinței reflexive. Viziunile autornului *Cărți de nisip* se delimitează abstract de asemenea structură. Reflectarea nu mai e mediator, ci interlocutor al cunoașterii de sine în spațiul imaginar. Ogînda mentală e prefăcută în cioburi. „Imagina eului” se tocește într-un „reflex” înstrănat de conștiință și funcționînd independent de ea. E figura spațiilor exterioare, în care ochiul și sufletul coboară deopotrivă, abandonîndu-se într-o căutătură imbatăsură. Proliferarea în afară substituie definitiv, interzice așadar orice tentativă de introvertire. Poezia lui Nicolae Iona poate fi, din acest unghi, mărțură unui imnos sau documental unei descoperiri. Ea vorbește în egală măsură de neputința spiritului de a se scîlța reflexiv din și o capătătea sa, nu mai puțin artistică, de a transforma formele universului într-o utonie personală, într-un analiză al sensibilității rînite.

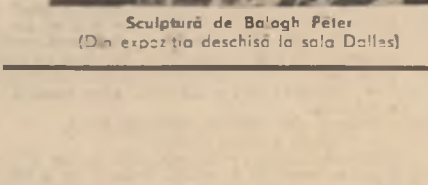
Adeșea anxioz în imaginație, dar stilizînd și „răcînd” permanent „măgelul subvacuic” al formelor, se detașează disciplinat ca un soldat în fața imaginilor care îl solicită. Ochiul „păzindu-l” să nu se acopere de ezoterism, tenebros sau senin cu vocație egală, meru cu spiritul înghetat de amintirea (sau prefîgurarea) unui posibil dezastur. Nicolae Iona nu este un poet cu apariții spectaculoase. El s-a desfrîngînd greoi, încetînd fiind pe alocuri chiar comu. Marile lui *Serate* (1968) nu anunță aproape deloc luarea în posesie a unui univers distinct, ceea ce se întîmplă odată cu *Monologul alb* (1972), carte — deși inegală — a energiilor deșardate. În *Cărțile de nisip* (1973), poetul are o siguranță remarcabilă a tonului și a frazării poetice, încetînd fiind pe alocuri chiar comu. Marile lui *Serate* (1968) nu anunță aproape deloc luarea în posesie a unui univers distinct, ceea ce se întîmplă odată cu *Monologul alb* (1972), carte — deși inegală — a energiilor deșardate. În *Cărțile de nisip* (1973), poetul are o siguranță remarcabilă a tonului și a frazării poetice, încetînd fiind pe alocuri chiar comu.

Cu toate imperfecțiunile ei, avem în creația acestui poet a dintre cele mai coerențe și sofisticate a conștiinței reflexive. Costin Tuchilă

Poetul după inventarea poeziei

„Cine poezie, în mai curînd steril, / Cînd a se în a se orientea după / ...”

Valentin F. Mihăescu

Sculptură de Balogh Peter (Din expoziția deschisă la sala Dalles)

Imagini efemere și eterne

Poezia lui Mircea Ciobanu (asa cum se infățișează în volumul selectiv *Pașimile*, Editura Cartea Românească, 1979) are un prim strat de ciudată difcultate, pe care cititorul alunecă nesigur, ca un copil care învîlă să pătrînze. Cuvintele sînt de înțeles, limbajurile lor imediate de asemenea, dincolo de expresivitatea pur muzicală, însă, sensurile se coagulează cu o hipnotică înecetuală ezitantă. Citim poezie după poezie, în noi se înărește impresia că urmăm un mesaj scris într-un limbaj cu totul coerenț, a cărui stranie elocință sîntem în fiecare clipă pe punctul de a o înțelege. Intocmai ca într-o preafrumoasă povestire de Borges, unde un intelect se străduie să înțeleagă vorbele magice înscrise cîndva, la începutul vremurilor, în petele de pe blana unui jaguar, căutăm algoritmul, cifrul. Neplăcerea căutării zadarnice se transformă pe nesimțite în plăcere a purei contemplații.

Doar după ce zece de pagini au fost parcurse, o lume începe să se întrevadă, apărînd și dispărînd, ca lumina îndepărtată a unui pulsar. Este o lume de vis, pe care poetul se muncete să o închege, ca într-o altă povestire-metatoră a lui Borges, *Ruinele cîntăreale*. Viața sa viseze un om, aflăm despre personajul aflat în centrul acestei povestiri, voia să îl viseze în integritate lui minuscule și să-l impună realității. Acest proiect magic epuizează întregul spațiu al sufletului său; dacă cineva l-ar fi înțeles, pe propriul său nume sau de oricare caracteristici ale vieții lui anterioare, nu ar fi reușit să răspundă. O strădanie asemănătoare trădează vocea impersonală care rostește poemule din *Pașimile*.

Trăpat, cu paralizantă lentoare, sint acumulate detalii. Mai întii, cele ale unui cadru material, dar a cărui materialitate este incertă și înșabulă, limitîndu-ne cu gîndul la arhitecturile fantomatice din pinelul lui Monty Desiderio. Este silueta ceteasă a unei cetăți medievale, figurată parçă printr-un joc de umbre, pe o pinză tremurătoare. Poetul repetă: cetate, turn, subterană, străzi, cazne, solii, rug, alai, șanturi, porți cu arile metalice, ziduri, osuar, scut, armură, zale. Dar și: singe, sudare, vin, piine, carne, sare, apă. Elementele materiale se adună încet, o suferință cu o mie de nume pl-

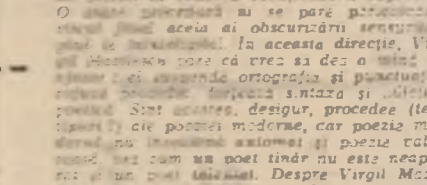
Gravuri de Marcel Chinoagă (Din expoziția deschisă la sala Dalles)

Poetul după inventarea poeziei

„Cine poezie, în mai curînd steril, / Cînd a se în a se orientea după / ...”

Valentin F. Mihăescu

Sculptură de Balogh Peter (Din expoziția deschisă la sala Dalles)

Imagini efemere și eterne

teste ca un fum peste ele, atîngînd neșugurile siluete umane care populează cetatea. Alte câteva cuvinte rostite în mod obșardat sugerează o durere difuză, care vine de nu se știe unde: umbra, fosnetul, somnul, sufocarea. Dar nu este altă o suferință datorată vreunei agresivități, cît un chin al neputinței trecerii depășit în dimiță, o căzută îndurată de niște rudimente umane damate la precaritate, amintind într-un mod umitor de personajele ectoplasmice ale lui Giacometti și de lemuri lui Bacon. Singele curgînd, imagine a ambivalenței, a apartenenței simultane la animal și la înanimat, apare în mod frecvent, pentru a le defini. Populată de mînenec-fîințe, lumea nelimitată a *Pașimilor* este blestemată la zvircoliri și la pulsații. Întînderea e vie / și țîlpa-n fibră ei se-nfundă; / limfa / descul / o cale și singele mi-adaug / la vîile oftînd de cîtă carne / li s-a păstrat neirostă: / vîntul / eliberat / o undule-n membrană. / Și s-a ultimul său vestețat-doitrea / a piopilor, și tre-eram pe cîntiri / cu palmele trezîm țîsul lamei / și, solii fiind, nencumetați la vorbe, / lăsm silabe apelor ca noima / să li se-nimple, nouă, mai departe. / M-acep după genunchii și cheagul dulce / țipar arău; umărul coboară / și-n lui își află căldă alveolă, / iar steaua de nord asprețea ceață / deasupra osuarului. / O, mînal / mi s-a goltit, dar căută și-nvîlă / asemnării, în loc să steargă urma / genunchilor și-a umerilor lor”. Se întrevăde aici, ca prin ceață, plîngerea unei victime moritrică, dar predominantă impresia de frămîntare a unei materii inferne.

Există totuși și două miraculoase momente de metamorfoză, în care pulsația dă naștere unor ființe constituite. Sint două poeme ale genezei, la fel de încrîțate și de ambigue ca toate poeziile volumului, dar ducînd pînă la capăt lupta înființării. Primul, *Astfel am spus*, „povesteste” o întîlnire. Pînă în ultima clipă, poetul, conștient mențîndu-și, sugerează că ar putea fi vorba și despre o moarte: „Oaspele meu era tinăr. Venise / bătrîn, cu țarina la gură; pe tîmple / pulbere veche și șiroa / în loc de sudare — acum era tinăr. / Venise-n tăcere și așteptător, / cu privirea-ntristată de moarte / și / acum era tinăr. / sub ținare pleoape / iriși lui am văzut cum se-nțunecă, / iriși lui pe sub, reci, străvezimile pleoapei”. Al doilea, intitulat *Nu-mă o vreme, cît o bătaie de pleoapă*, exprimă nașterea miraculoasă a unei păsări imperfecte, dar totuși pasăre, capabilă de zbor. Este unul dintre cele mai reușite poeme ale cărții; poetul ocolotește afirmarea retorică a perfecțiunii, sugerînd strădania surdă a materiei: „Apoi subțiri, despățurite din teci străvezii / se zîntvint la fiiece grea sprîjinire în aer, / la fiiece largă bătaie spre mine — o pasăre / foarte bătrînă, / astfel născută, / bătrînă, cu oasele grele, / cu creștinul gol, / pasăre prevestitoare / nu de zbor ci de frîg și de vîiet de apă. / Laudă-năstere / bătrîne fapțurii am strigat. / Laudă-năstere ei pentru un singur / ceas de plutare-n văzduh”.

Un text misterios de frumos este poemul în proză *Armura lui Thomas*, care încheie volumul. Poetul, în stilul de hipnotică ambiguitate din primele sale volume de proză, încheagă încet două mituri. Mai întii, omul care este tentat să scrie o interminabilă scrisoare, distrugînd fiecare filă de hîrtie în momentul în care a fost umplută de cuvinte. Apoi, povestea cavalerului Thomas, cel care moare lent, visat, în pustă, cînd de sine cuși impersonalitate yoghină. Sint două metafore ale purificării prin cuvînt.

Nu trebuie cu nici un chip să se deducă, cum face adesea cine care poeziei doar o retorică etalare de teze care, ca Mircea Ciobanu este un poet al terifiantului. El folosește, într-adevăr, una combuștrii de imagini „urite”, „deprimante”, dar doar pentru a face să ardă în flacăra unei poezii pe care o asemnăm imaginilor efemere și eterne scrise de nori pe cer. Voicu Bugariu

poeme de adrian păunescu

Bucovina

Ca pe-un secret celular,
Ca pe a veste a câinii,
Dulcea îmi e să te știu,
Vatră a Dorinii!

Facă-se pînă în cer,
Tot ce-i murdar să se cearnă
Văi de mireasă și stup
Fii, către iznă!

Din Bucovina un pic,
Din Univers mai tot restul,
Putină și eu pot să jur,
Sfînt a nord-estul.

Vite de Pinzgau pe-aci,
Scise-s cu foc și cărbune,
De cineva peste-a grea,
Verde pășune.

Acele trec sugrumat,
Țintele far sint diverse,
Cerul, în ele întors,
Stă să se verse.

N-am mai făcut un pastel,
De cînd alind ce-l chinina
Lupta o gust; dar acum,
Cînt Bucovina.

Cînt cel mai dulce pîmînt
Si-ngenunchind Iericescu-I,
Căci Bucovina n e
Ca Eminescu.

Nu vreau istorice vești
Pagina mea s-a-nvoacia
Vreau să mireasă în ea,
Finul din clăie.

Pagina mea devenind
Foaie de lac, pămîntescă,
Iapa-n capite s-o ia
Și să a pască.

Nască-se-n numele tău,
Iarăși, din moarte, lumina,
Drumul spre cer e mai scurt
Prin Bucovina.

Raiul și plaiul trăiesc,
Unde sint nori, e alava,
Ciopote-n lună se-od,
Ori la Suceava!

Apele-n sine cînd cad,
Sună abirșii departe,
Cine nu cre prisos,
N-are nici moarte.

Piclori noiți ce sintem,
Vom rădări, ne vom stînga,
Nepuțincioși de-a picto,
Putna cînd ninge.

Cine-ar pară să dea chip,
Cine ar fi îndrăznețul,
Birnei de cer pîbușit
Ce-i Voronețul?

Iuda, aici, de-ar trăi,
Țara de lăină vinzînd-o,
Ție-n genunchii țiar cădea,
Ție, preabîndo.

Prin Bucovina inel
Trec risipindu-mi pustul,
Am lîngă mine un om
Cate mi-e fiul.

Prin Bucovina îl parț
Și Eminescu i-a descăl,
Ea să-l batere, iar El
Bucovinească-l!

Noapte bună

Noapte bună, femeie iubită,
noapte bună, absurd infinit,
te-am văzut, te-am citit, te-am iubit,
lînea mea la neant te invită.

Noapte bună, dar vezi că e zi,
vei pleca, vai pleca, noapte bună,
carnea mea ca un clopot răsună
de un trîznel șoptit ce-a lovi.

Noapte bună, dar samul a greu,
cumpăno-vom și somn pe vîlută,
noapte bună, pînă-tasă făcînd,
întunec al templului meu,
dacă dormi și e pîrtaș Dumnezeu
lîngă pleoape geas aștept eu.

Fracții sociale

Cale se înalță peste cale,
Omul peste am clădește lanțuri,
Lacrimile noastre curg în șanțuri
Noi trăim în fracții sociale.

Care unde-apucă se desbracă
Artizan al marilor noaie,
Cu lumina lunii se mai laie
Cite-o lată tristă și sărăcă.

Fracția strivește și comprimă
Scena, azi, trăiește cu decorul,
Ritmul intră, gal în pat, la rimă,
Numitorul și numărator.

Muşcă tainic pașii a înfîmă
Nai primim în sus cu binșarul.

Paradoxuri

Toată
Farta mea de muncă stă pe pața mea
de dragoste,
Steagul de deasupra casei mele
Filia pe loc repas.

Dumnezeu a făcut hălele
Pentru amintirea din capătărie,
Cine seamănă vînt
Va culege furună,
Dacă nu cumva a să bată grindina.

Melcul merge mai repede
Și mai sigur
Decît omul
Dacă pui la sacoteală și fîntul.
Patru oameni s-au îmbătat și au căsat
pe masă.

Miine dimineată, mahmur,
Vor deseri prin pură întâmplare
Eroi. Astfel vor lua calos
Alcoolismului căutînd erisumul.

Toată
Farta mea de muncă stă pe pața
Mea de dragoste,
Ca se mîmpoie dacă Arhimede
Aluneca în baie, după
Descoperirea inaltului principiu!

La pîntă a venit cîreș,
Lumea e plină de filme americane
În care parcă e mereu verba
Despre români. Unde-a fi

Mea de dragoste,
Ca se mîmpoie dacă Arhimede
Aluneca în baie, după
Descoperirea inaltului principiu!

La pîntă a venit cîreș,
Lumea e plină de filme americane
În care parcă e mereu verba
Despre români. Unde-a fi

Mea de dragoste,
Ca se mîmpoie dacă Arhimede
Aluneca în baie, după
Descoperirea inaltului principiu!

La pîntă a venit cîreș,
Lumea e plină de filme americane
În care parcă e mereu verba
Despre români. Unde-a fi

Mea de dragoste,
Ca se mîmpoie dacă Arhimede
Aluneca în baie, după
Descoperirea inaltului principiu!

La pîntă a venit cîreș,
Lumea e plină de filme americane
În care parcă e mereu verba
Despre români. Unde-a fi

Mea de dragoste,
Ca se mîmpoie dacă Arhimede
Aluneca în baie, după
Descoperirea inaltului principiu!

La pîntă a venit cîreș,
Lumea e plină de filme americane
În care parcă e mereu verba
Despre români. Unde-a fi

Mea de dragoste,
Ca se mîmpoie dacă Arhimede
Aluneca în baie, după
Descoperirea inaltului principiu!

La pîntă a venit cîreș,
Lumea e plină de filme americane
În care parcă e mereu verba
Despre români. Unde-a fi

Rimeți

Parcă năbilă a unei nații
Sînt Apusenii, templul lău măreț,
În lina vin să se inchine frații
Micuță mănăstire din Rimeți!

Făcută ești dintr-o aceeași piatră,
Din care și martirii sînt făcuți
La fal cu strămoșeasca noastră vatră
Spre loc mai cald nîcînd tu nu te mup.

Rămii aici să-ți fie ima furbuna
Să mai ridici spre calendar vre-un sfînt,
Cu cerul un și cu țara una
Cu toaca la, faci pace pe pămînt.

Măicuțele îți sînt așa fragile
Că parcă nici nu pot cărea un pal,
Dar ele, cele triste și umile,
Pavează drumul lumii pînă la val.

Grădina și-a muncesc și fac copoara,
Trădesc tăcut, parcă de mil de ani,
Foc rîndu și mai poartă fiecare
Să dea, la casa mănăstirii, ban!

Ca exercițiu de putere blindă,
De ce-i în stare omul pe pămînt
Căd grea mai pare eripe exindă
Și a, prin trude și erudiție, sfînt.

Se-odă din nou subpămîntuște acor
Pămîntul s-a-înălțat vechiul țînt
Și burta din Rimeți așeză-n nori
Un cîmbac căre Roma și Bizanț.

Posibil și-a mic a măreția,
Cunosc un degătar monumental,
E-aici în Apuseni, în Ramănic,
Rimeți, a mînăstire din Ardeal.

De, viața mea modernă și pe fugă,
Atașul meu și zbuciumat destin
De mult ne-od devădat de orice rugă
Dar la Rimeți veni-voi să mă-nchin.

Aici voi re-avota să fim cucernic
În acest mic pămînt român măreț
Ca să mă rog să fi mereu puternic
Poporul meu de Daci și de Rimeți.

Orașul cailor indolenți

Am nimerit vînd într-o cetate curioasă,
Într-un birou lucios și lung,
Capete lungi de cai stăteau la masă
Și le-acapui parcă-mi venea să plîng.

Cetatea indolenței cu capete tăiate,
Cetate părăsită de barbari,
O muză încolărită se strecurase peste toate,
Prin capete de lepe și de armăsari.

Oraș stăcut, cu lumuri de-a strălucire blind
Oraș în care omul pare înamul de ghelou,
Oraș în care vînturile-n jug se scodă,
Tu ai parat adică să ave.

Consensuale se-amăse și rîrile seacă,
De graditate fuga au sîm subiect,
Ca rapoate de cai se bate-a boacă,
Pășă și vinăză hăcșipul ai obiect.

Funcționarii nu mai au rașine,
Din ochi aici lacrimile nu mai curg,
Am lău lău-a calata de rîn, costatul lina,
Să-ți pară lămpa în amurg.

Numele ai pămîntu-l sub tăcere
O loc din mila bazicului rai,
Cînd am stat în casa de lău și de mistere,
Încăpînat de rapoate de cai.

Erau lădaci, dar nu ca să-mi dea toacă,
O jalo m-a cuprins și-am înțele:
Ase sint lău, așa trăiesc și-odă
Încăpînat lău de acas.

Cetate degradată ca a bare acră,
Cetate degradată ca un blocat palip,
Ea cometa împoate de ca mereu consacrat
Cu mîgă universalul pe chip.

Și-atunci m-am dus să span acestea lante
La judeca ce m-a primit rînd
Și-am reclamat pe căi împoate
de prin cetate,
Vedeniile sumbra le-am reclamat pe rînd.

El m-a privit cu fața lînștită,
Dar graoza mi-a cuprins auz și vîz,
Cînd el, bătînd în dușumea cu e copită,
Mi-a nechezat că mă invită la avă.

Turnul de lacrimi

Eram plin de lacrimi
Dacă nu plîngeam aceste versuri,
Orbeam;
Cîțîi-le încet,
Așezăți lumina ochilor vesperi
Asupra acestor lacrimi oxidate...

O, ce-l lectura
Decit ridicăta încercare
A unor ochi
De-a recupera lacrimile altor ochi!

Însă de-acum incole
Voi proceda altfel,
Voi aduce tăcerile mele,
Ca pe niște urvatori
Șfioase,
La opera de lansare

A unui nou arb,
Care sint eu,
Turnul de lacrimi
Al acestei generații
De secetă
Și de alfabetizare.

Manifest pentru

mileniul trei

De puțin a rămas, pînă-să-nceapă serbările
De sfîrșit de mileniu, de sfîrșit trei — nu vrei,
Să se-aprindă lumina în mai toate-așezările
Și colerici cococi să înceapă strigările
Mileniului trei.

De puțin a rămas, să-nțocim secotellile,
S-adunăm, să scădem, ani mai luni,
ani mai grei,
Cu dobinzi decontînd, estăzi toate greseliile
Și din rest să plătăm strălucirea, găteliile
Mileniului trei.

Va veni, va veni, îl vestesc calendarele,
Pentru ușiile lui, lăcătuiși fac chei,
Ca împozite noi vor conștrînge popoarele
Și ce fruct otrăvit se va coace la soarele
Mileniului trei!

Nicăieri, niciodată se înșeară cu nimenia
Și o moarte de scrum pune lauri pe ei,
Umilită e maximo, mîndră e minimo,
Singe vechi și bolnav va cerupe și inima
Mileniului trei.

Ne vom strînge și-atunci la o lasle ca vitale,
Vom mai vrea și atunci bice vesnic pe plai!
Dacă-odă vom trăi încă o dată cumplitele
Vremi de azi, mai degrabă pierim sub capitele
Mileniului trei.

De puțin a rămas, nici cit negru sub unghie,
Un virtje de amurg fără multe idei,
Asfințitul de soare, ei, pe sine, se-njunghie
Și un altui salvator acest singe pe trunchi e
Mileniului trei.

Pune, Doamne, noroc, pune pace-n secundeale
Cînd e vreme o-ncepi, iar pe alta o-nchei,
Toate tainale vechi la-le-acum și pătunde-le
Și fă-ți casă cu noi și ogrădă pe muntele
Mileniului trei.

De puțin a rămas, nici cit negru sub unghie,
Un virtje de amurg fără multe idei,
Asfințitul de soare, ei, pe sine, se-njunghie
Și un altui salvator acest singe pe trunchi e
Mileniului trei.

De puțin a rămas, nici cit negru sub unghie,
Un virtje de amurg fără multe idei,
Asfințitul de soare, ei, pe sine, se-njunghie
Și un altui salvator acest singe pe trunchi e
Mileniului trei.

Crainic la lupta lumii

Pînă mi s-ar face, pînă mi-ar dispărea,
mîna mea ar rămîna aici să descrie
lupta fără sfîrșit dintre lumea cea vie
și țărîmulul cel mort, lupta noastră cea grea.

Pînă n-od mai putea, pînă n-od avea chip,
aș rămîna să fiu credinciosul tău crainic,
lumea mea fără somn și pîndită prece tainic
de-un imens urzît de noam și nisip.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

De, mea dăruire pe nebunul ce lău
de la clănci și merg să-ți le mearțea-n
primire,
că în lupta de fond nu există progres,
că nu ești de azi nu există iubire,
vai, ne naștă lăcra noi și ne pierzi farta des,
lume numai intrări, lume fără iajie.

Brăduț Covileu : „Calul alb”

Portul epavelor

La jărmlul meu s-au adunat epave,
Trimisela cumplitei mele sorbi,
Vin lantomatic căpitanii marți
Cu mina la chigiu, cîntîndu-mi „Ave”!

Din scumul umed al întregii flote
Am să-mi ridic un monument pe jărml
Să urc în el și lînștit s-adorm
Să uit tot ce plubie și înat e.

Parada pașubelor și erarii
Continuă în fleacari,
E-o infiltrație de epave gri,
Din fundul mării urcă armatori.

Și mi-ar plăcea dacă-aș putea veni
Și eu din marți cîntînd „memento marți”!

Portul epavelor

La jărmlul meu s-au adunat epave,
Trimisela cumplitei mele sorbi,
Vin lantomatic căpitanii marți
Cu mina la chigiu, cîntîndu-mi „Ave”!

Din scumul umed al întregii flote
Am să-mi ridic un monument pe jărml
Să urc în el și lînștit s-adorm
Să uit tot ce plubie și înat e.

Parada pașubelor și erarii
Continuă în fleacari,
E-o infiltrație de epave gri,
Din fundul mării urcă armatori.

Și mi-ar plăcea dacă-aș putea veni
Și eu din marți cîntînd „memento marți”!

Umanizarea

imaginarii

suprapunîndu-le desigur interogațiilor
unui spirit contemporan. Conștiința sa
restructurînd normele „clasice” ale
frumuseții, ne cheamă mai ales la a
regîndi omul în raport cu sine însuși.
Erosul este debordant, conferîndu-i-se
dimensiunile marilor pasiuni, frîzînd
„hybrisul” și punîndu-ne în contact
direct cu puterea de a înfățișa Dorința
însăși. Nu omul în sine reprezintă fi-
nalitatea lucrărilor, ci natura umană
expansivă pășind ascendent într-o su-
perbă incertitudine pe trepte de apă.
Anatomia suprarealistă, interacțiunea
regurilor se înălțau unitar, elogiînd
un proces de adaptare la care s-a
optat cu satisfacție, ca o unică soluție
de a cuceri ultimele fantome ale ori-
dărilor somn al rațiunii. Calitatea de
principiu a lui Marcel Chirnoagă este
de a stabili legături impredictibile ale
formelor care depășesc capacitatea de
asimilare chiar a subconștientului și
de a le oferi înălțării oricărei cate-
gorii de spectatori. În acest scenariu
confruntarea cedează locul mereu în-
brățișării contrariilor; concordia dis-
curs se arată ca o constantă a oricărei
raționament lucid și cuceritor. Imagî-
nările sale „imposibile” constituie de
fapt lupta unui spirit decisa a nu se
lăsa copleșit de impredictibil, orare
sau „glorie” epidemică, decisa a umaniza
parcursul labirinturilor cu care
ne-am născut.

Andrei Roman

muzică

m

Concert de muzică românească și americană

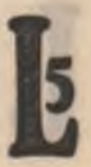
Cu ocazia expoziției America, azi,
deschisă la începutul lunii septembrie
în Capitală, Studio-ul Ateneului a găz-
duit un concert de muzică românească
și americană, susținut de formația
Musica Nova și de pianistii-compozi-
tori Julius Eastman și Jeffrey Lohn,
din America. S-au interpretat lucrări
de Anton Suteu și Iancu Dumitrescu și
două compoziții ale compozitorilor.
Lucrările americane audiate în con-
certul cu pricina se încadră în cu-
rentul, lansat peste ocean și, se pare,
bine înrădăcinat acolo, al muzicii re-
petitive. Curent caracteristic anilor '70,
înțelegerea lui este considerabilă lărgi-
tă și de viziunea în expoziție a
demersurilor simultane din arte.
Comună le este tentația de schimba-
re a funcției, a scopului artel, prin
de-lăsarea accentului de pe produsul
artistic, obiect cu valoare în harul și
profesionalismul investit, pe procesul
de creație (aroduct). Interesant acum
sub unul din cel puțin trei unghituri de
vedere — ca act de proiecte identice
(artă conceptuală), sau ca act elibera-
tor energetic, eventual generator al
unui unison euforic colectiv (aici în-
tră și cea mai mare parte a muzicii
repetitive) sau ca producție artizanală,
pentru propria plăcere, traducere în
practică a unor gânduri mai mult sau
mai puțin răzlete (fiecă din linie).
Organizatorii expoziției recunosc des-
chis că ea nu însumează doar ceea
ce ar putea fi considerat oeră de
artă, de aceea reținem și noi mai ales
inventivitatea și desajurarea subîn-
țelă, viziunea și diversitatea. Dar
nu aș vrea să revin la muzică, dînd
areastă paranteză contextuală, fără a
spune că dacă există totuși acolo un
produs artistic cu nelindoișă calitate

Costin Cazaban

Liant modal

Recentul concert al Filarmonicii s-a
deschis cu Divertismentul de Dan Bu-
ciu, lucrare transparentă, de acea în-
teligență care e tot mai mult
preferată în scriitura modernă. Sub-
stratul modal (în cazul acesta, cu in-
fluente neoclasicale), elementele distilate
de dans popular din partea iniția și a
trela a lucrării, sint concentrate în
jurul nucleului-menus: lentiță prin
care se poate înțelege ideea stilistică
a Divertismentului. Moment de spon-
taneitate și tinerească persiflare.
Prin contrast, propensiunea spre so-
cial, spre marile probleme ale veacu-
lului, fac din celelalte lucrări ale lui
Dan Buciu un centru de greutate des-
tulat de masiv al creației sale recente.
Remember Hiroshima, de pildă (pe
versuri de Eugen Jebeleanu), începe
printr-un citat beethovenian din Oda
Rușilor, citat brutal întrerupt de con-
fuzia sonoră și leviturile de percuție
care sugerează războiul. Momentele de
recitare, pe străvezie țesătură la corzi
(„cavoul infinit al cerului” pare a fi
metafora cea mai potrivită), sint aspu
amendate de „realitatea paralelă” a
benzi magnetice — zgomote prelucra-
te, ilustrație electronică și de cîntaj
(alt citat din Stravinski).
Elementele de scriitură modală (au-
torul are în pregătire și un tratat
practic de armonie, polifonie și hete-
rofonie modală, primul de acest fel,
după știința noastră, lucrare teoretică
de importanță specială pentru mu-
zica românească) sint, de fapt, liantul
lucrărilor lui Dan Buciu. Poemul sim-
fonic Lespezi, de o structură chtonice,

Grete Tartler

Atelier literar posta redacției

DOR DE SOARE: Ne vorbim constant, în ultima vreme, de "cruda" și "strădanile" dv., despre progrese pe care scoțiti că le-ați făcut, etc. Poate că ați făcut ceva progrese, să zicem, dar ele sînt de ordin strict formal (folosind un bagaj mai mare de cuvinte, mai îngrijit, mai propriu, etc.), dar, din păcate, în ce privește poezia, nu s-au fcut elemente noi. Și nu s-au fcut pentru că se pare că ipsele temerurile native ale poeziei de bază, pe care o al sau n-o ai din capul locului. Fără ea, toate strădanile rîmîn zadarnice. Fiți siguri că dacă s-ar fi manifestat conștient acest aspect fericele ale vnașiei, n-ar fi existat nici o clipă să le salutăm cu bucurie.

IOANA: Însemnări sensibile, delicate, aluzionale, însă, uneori, în sentimentalism dulceag, neajungînd decît foarte rar la cristalizări convingătoare, dar lăsdnd, totuși, deschisă perspectiva unor reușite viitoare („Sînt îndrăgostită”).

MIRCEA: Așteptăm vesti mai bune și nuela promisă. Intre timp, fîșteie, nu puteți telefona.

OPTIMUS: O cărare nouă, care pare a fi mai adevărată, mai fructuoasă. Decadentă, textele sînt cam frugale, rarefiate, palide și pretind reveniri laborioase asupra manuscrisului, efort de finisare, scrupul artistic. Dar ele sînt, fără doar și poate, pagini de poezie și fîgăduiesc rezultate din ce în ce mai bune („Ușă”, „Mina”, „Ochi”, „Concept nocturn”, „Floare de imprimare”).

AUREL TENȚ: Am primit vnașe. Nu puteți trimite, desigur, și alte manuscrise. E bine să ne comunicați și un pseudonim sub care să vă răspundem în această coloană.

A. ALBU: Greoaie, cele mai multe, imbecile, neînșirate. Cîteva („Despre un anume amurg”, „În coboară”, „Ar trebui multă ignoranță” și mai ales „Moartea copacului”) sînt ceva mai bune, dar încă insuficient puse la punct. Ar trebui, poate, să fiți mai la curent cu poezia contemporană, să vă confrunțați neîncetat cu cele mai bune intruchidări ale ei.

I. GRECU: E un progres în ultimele manuscrise, lucruri mai dense, mai bine așezate în pagină (deși, în privința versificației, e încă loc pentru mai bine). Cîteva pagini mai reușite: „Si țanțan”, „De crama și vîntul”, „S-a dus timpul”, „Dearte sub roțile”, „Va veni toamna”.

R. ROCA: Improvizatii ugrare, inelctice și bolovnoase, din care nu putem alege nimic. Poate că ar fi timpul să lești cumva din faza dilematismului („A hotul calului” și să puneți mai multă exigență și vigoare în ce scrieți (și mai ales în ce puneți în plic). Nu-i așa?

R. MARIAN: Întrebările pe care vi le puneți sînt cu totul firești, numai că răspunsul nu trebuie căutat în cercul închis, de înertie, obsesie și parapon în care, trezent, v-ați retras, v-ați izolat. Intr-un fel de „grevă a focului” față de cultura, arta, circuitul de idei al lumii. Sînteți, din această pricină și sub acest aspect, subalimentat. Ați pierdut, încet-încet, fără să vă dați seama, darul esențial al plăcerii extazului și față de frumusețea creat de mîna și mină omului, darul de a fremăta de bucurie, de pasiune, în fața unui vers frumos, nemaipomenit (scris de alții, fîșteie), de a vă lăsa covîrșit, îmbibat, înrîurit, „îmbunătățit” pînă în miezurile umane, spirituale, cele mai

adînci, de asemenea frumoșii, etc. Scrieți dv. a devenit astfel o pură înertie mestegugărească, închisă în sine și „brăntită” din propriile neajunsuri și nemulțumiri, ferită de ecoul înoltor din afară. Nu se poate spune că ați făcut totul, că ați încercat toate experiențele, că ați „testat” în toate sensurile și măsurile zestrea dv. de talent, ce să puteți trage ultimele concluzii și să obțineți răspunsul pe care-l căutați. Ce rămîne de făcut (din punctul nostru de vedere) rezultă, credem, din cele spuse mai sus. Textele de acum, rod — cele mai multe — al aceleiași înertiei, ne oferă (ca, întotdeauna) o serie de pagini demne de înțere, care confirmă încă o dată că legătura dv. cu poezia nu este o iluzie și o eroare: „Pădure”, „Menire”, „Leonardo da Vinci”, „Naturalia”.

VIOREL MUNTEANU: Lucruri din ce în ce mai frumoșii, atunci cînd ecurile minulescien ne nu devin prea insistente: „Nostalgie” (distihul final nu prea reușit), „Octombrie”, „Sentiță”, „Romanță” (foarte Minulescu L.).

Victor Adde (ceva, în „Strigății”), **Ary Piana**, **A.E.** — **Birad**, **Resaltes**, **Emil Păg**, **Florin Drubara**, **M.S.**, **Radu Egras**, **Sasa**, **George K. Alexandrescu**, **Laurențiu Adrian**, **Felicia Păduraru**, **Cleopatra M. T.I. Mădăche** (Mă), **N. Stancu-Buzău**, **George Șilea**, **Cristina Vazile**, **Derica Badel**, **Cornei Florian**, **Des Deveria** (ceva, în „Supertitate”, „Mă”); **Încercări** de nivel modest.

Geo Dumitrescu

N.R. Manuscrisele nu se restituie.

Nostalgie

Pur și simplu mi se face sete
De mirosul finului uscat
Dar nu pot îndușea a clipă
Colivia de beton armat

Ce folos că noaptea cînd azilul
Călmîntii mi se pare han
Mîngîi cu pivivile pierdute
Cai de lum și miel de porțelan

Sau intru un labou de Grigorescu
Insimi înjugat să fiu și vnaș
Dacă nu mai am puterea că a
Exploade pe trandafirii de naș.

VIOREL MUNTEANU

Moartea copacului

Nu e mult de cînd
vîntul îl bătea
tot din față
cu adiere cu furtună
fără să smulgă anelimpul
din trup
cu neșosare de clește.

A trebuit un lipoi de cecar
a umbră de frig să clatine ierburile
și moartea unei singure frunze, a trebuit
gîștii seculi,
viu,
dodă mlîni intrigurate
să-l repedă: să mușie, să semene moartea
și locului lui daalul
să rămîină
fără un semn al timpului
la care să-și îndemne amintirile
cămăni locului
becînd.

AUREL ALBU

Brazil

Vănicii
atîșeci în vnașul
de răpădă —
moartea
se apropia
pe furiș —
nu se știa
din ce parte vine
securea

și cași vnașii
cu fața pămînt;
nici morți
nu-și lăpădă iubirea
și dragostea lor
izvoarele
li scaldă la moarte
și pleacă vnașii
cu bocate
din mușchi.

MARIN CIORANU

Stare de agregare

Mă a lu aici din întimplare.
Pot fi și acolo și dîncolo,
Pansînd asfințitul,
Distilînd speranța,
Fugînd mereu de fericirea mucegălită.

Săbîile înțelesurilor sînt tot mai ascuțite,
Trec prin ele ca un fum,
Ca și cum nu mai există
Decît ca un fel de a spune.

RADU ȘUIU

George Ionescu: „Fata cu albul de artă”

Ideea

Greul afirmă că
mai înainte de naștere
toate lucrurile erau închise în idei —
mama bună și moartea.
(Că mai întii și-nii a fost ideea de lucru
și pe urmă lucru în sine,
asta o poartă alla cu ușurință oricine).Dar să ne imaginăm aceste idei
ca pe niște aburinde baturi de miei,
— miei alergînd în dialectica lor —
spărgînd crusta de gheață
de pe cimput cu rodul în ceață,
ca să fîșnească și-n voie să respire
gîni — această metafizică
cu firul subțire.

NICULAE ALEXANDRU-VEST

Pacea

Nu-mi amintesc
cum lucea beaia
în inima vnașului
parcă aveam gemela
spartă de schije
zeama se împărțea
cu farina
sub auspiciu
cu gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri
nu-mi mai amintesc
cum aviatorii
prospăt bărbierii
se luau la întrecere
în a dăria locuința
cu sau fără locatar
ca și cum din față
ar fi fost blestemată sisific
nu-mi amintesc
cum gnau pricepam
că vnaș totu
dar mai întii
single —
nu-mi mai amintesc
cum șenla
presa căldărilor
prin mlaștină
caterine fiind
pnea departe
piatra prea scumpă
se toleșeau trupuri

